

Παναγιώτης Μαυροειδής

Η είδηση είναι τούτη: Προκηρύχθηκε νέο χρηματοδοτικό πρόγραμμα ΕΣΠΑ με τίτλο: **“Εργαλειοθήκη Επιχειρηματικότητας: Εμπόριο - Εστίαση - Ιδιωτική Εκπαίδευση”**

Αφορά την «αναβάθμιση υφιστάμενων πολύ μικρών, μικρών και μεσαίων επιχειρήσεων λιανικού εμπορίου, εστίασης, καφέ, ιδιωτικής εκπαίδευσης» και εντάσσεται στο ευρύτερο πλαίσιο του Επιχειρησιακού Προγράμματος

«Ανταγωνιστικότητα, Επιχειρηματικότητα, Καινοτομία» – ΕΠΑνΕΚ (2014-2020),

Έξοχα!

Τι κοινό έχουν αλήθεια οι κάλτσες, τα τηγάνια, οι νηπιοβρεφοκομικοί σταθμοί και τα νηπιαγωγεία;

Εμ, πως δεν έχουν;

Κατ’ αρχήν, **όλα πωλούνται και αγοράζονται** και μετρούνται σε χρήμα και πιο συγκεκριμένα σε επιχειρηματικό κέρδος.

Δεύτερον, το πρόγραμμα έχει ως κοινό «οριζόντιο» στόχο οι σχετικές επιχειρήσεις που ενισχύει, «να αναβαθμίσουν και να βελτιώσουν την **ανταγωνιστική** τους θέση στην εσωτερική και εξωτερική αγορά, επενδύοντας στον εκσυγχρονισμό τους για την ενίσχυση της ανταγωνιστικότητάς τους».

Ο συνολικός προϋπολογισμός της Δράσης ανέρχεται σε 50.000.000 € (δημόσια δαπάνη) και ο επιχορηγούμενος προϋπολογισμός κάθε επενδυτικού σχεδίου κυμαίνεται από 15.000 € έως 100.000 €. Η χρηματοδότησή του καλύπτει το 40% των επιλέξιμων δαπανών και προσαυξάνεται κατά 10%, φτάνοντας στο 50% στην περίπτωση πρόσληψης νέου προσωπικού.

Είναι να απορεί κανείς τι σημαίνει «ανταγωνιστικότητα» στην περίπτωση ενός ιδιωτικού νηπιαγωγείου στην “εσωτερική αγορά” (Αφήνουμε ασχολίαστο το στόχο βελτίωσης της διεθνούς ανταγωνιστικότητας των νηπιαγωγείων!).

Αλλά και γενικά, θα είχε ένα ενδιαφέρον να γίνει μια **προβολή** του αποτελέσματος μιας δράσης ενίσχυσης της ανταγωνιστικότητας σε **πανεθνικό επίπεδο** στο πλαίσιο μιας χώρας.

Τι θα σήμαινε αλήθεια η **καθολική επίτευξη** του στόχου της ανταγωνιστικότητας; Τίποτα λιγότερο, θα έλεγε κανείς, από το να γίνουν **όλες** οι επιχειρήσεις πιο ανταγωνιστικές. Αυτό φυσικά είναι **αδύνατο** διότι, ενίσχυση ανταγωνισμού σημαίνει ότι “μία” επιχείρηση μπορεί να τα πάει καλύτερα από μια “άλλη” ή/και ότι “μία” επιχείρηση μπορεί να μείνει ενεργή και η “άλλη” να κλείσει. Δύσκολα όμως μπορεί κανείς να φανταστεί ότι θα νικήσει και η «μία» και η «άλλη» στο γενικό επίπεδο. Άρα, τούτο το αρνητικό σπιράλ, έχει εν τέλει στην **καλύτερη** περίπτωση ένα **μηδενικό** αποτέλεσμα.

Στην **τυπική** ωστόσο περίπτωση, έχει ένα σαφώς **αρνητικό** αποτέλεσμα. Δεν αναφερόμαστε εδώ στην ποιότητα της εκπαίδευσης/αγωγής σε ένα ιδιωτικό εκπαιδευτικό ίδρυμα, που έτσι και αλλιώς δε φαίνεται να απασχολεί το σχετικό Πρόγραμμα ΕΣΠΑ που εξισώνει τηγάνια με προσχολική αγωγή και κάλτσες με παιδιά. Αναφερόμαστε σε αυτό που ονομάζουν **«ανθρώπινους πόρους»**.

Η περιβόητη «ενίσχυση του ανταγωνισμού» περνάει σημαίνει:

- χαμηλότερη απασχόληση,
- όλο και πιο συρρικνωμένους μισθούς και
- όλο και χειρότερους όρους εργασίας.

Όπως είναι γνωστό, οι **αρχαίοι θεοί** δέχονταν ποικίλες προσφορές θυσιών, από ζώα και κρασί έως πανσπερμίες φρούτων και λαχανικών έως ανθρώπους, ακόμη και μικρά παιδιά. Έπρεπε να εξασφαλιστεί η **ευμένειά** τους

Ο σύγχρονος **θεός της ανταγωνιστικότητας** είναι πολύ πιο **εκλεκτικός** και στην ουσία απαιτεί σπονδές και θυσίες με όρους ανθρώπινης εργασίας.

Παρατηρούμε κατ’ αρχήν ότι στις επιλέξιμες δαπάνες του Προγράμματος περιλαμβάνεται η κάλυψη (μέρους) «του μισθολογικού κόστους νεοπροσλαμβανόμενου προσωπικού». Δηλαδή το εθνικό Ελληνικό και υπερεθνικό (μέσω της ΕΕ), ενισχύει τις επιχειρήσεις. Βλέπετε, το νεοφιλελεύθερο δόγμα είναι κατά του **«κρατισμού»**, μόνο σε εκείνη την υποπερίπτωση που το κράτος καλύπτει κάποιες κοινωνικές δαπάνες. Η ενίσχυση αυτή, έχει όμως κάποιες προϋποθέσεις που εφαρμόζονται μέσω των όρων υποβολής του επενδυτικού σχεδίου για το Πρόγραμμα.

Να μία από τις προϋποθέσεις:

«Να έχουν (οι επιχειρήσεις) δύο (2) τουλάχιστον ΕΜΕ (**Ετήσιες Μονάδες Εργασίας**) μισθωτής εργασίας το έτος που προηγείται της υποβολής του επενδυτικού σχεδίου».

Στη σύγχρονη νεοφιλελεύθερη γλώσσα των τεχνοκρατών της ΕΕ, δεν υπάρχουν πλέον εργαζόμενοι αλλά Μονάδες Εργασίας.

Η μία (1) ετήσια μονάδα εργασίας αντιστοιχεί σε ένα άτομο που εργάστηκε στην επιχείρηση, ή για λογαριασμό της επιχείρησης, με καθεστώς πλήρους απασχόλησης κατά τη διάρκεια ολόκληρου του εξεταζόμενου έτους.

Ο ορισμός αυτός δίνεται στις «διευκρινήσεις» των προγραμμάτων του ΕΣΠΑ, ακριβώς για να απαντηθεί πως υπολογίζονται οι Ετήσιες Μονάδες Εργασίας, όταν **ΔΕΝ** υπάρχει πλήρης απασχόληση.

Παράδειγμα υπολογισμού Ετησίων Μονάδων Εργασίας (ΕΜΕ)

Έστω ότι η επιχείρηση απασχόλησε κατά το δωδεκάμηνο αναφοράς:

2 εργαζομένους πλήρους απασχόλησης αντιστοιχούν σε 2 ΕΜΕ

3 εργαζόμενους μερικής (50%) απασχόλησης αντιστοιχούν σε 1,5 ΕΜΕ

5 εργαζόμενους με 2 μήνες (εποχική απασχόληση/σύμβαση ορισμένου χρόνου) πλήρους ωραρίου (δηλ. $5 \times 2 = 10 : 12$) 0,83 ΕΜΕ

Επομένως το σύνολο των ετήσιων μονάδων εργασίας της επιχείρησης, κατά το δωδεκάμηνο αναφοράς, είναι $2 + 1,5 + 0,83 = 4,33$ ΕΜΕ

Τώρα είναι όλα ξεκάθαρα.

Σε περίληψη θα μπορούσαμε να πούμε ότι η ανθρώπινη εργασία και ο ίδιος ο εργαζόμενος, νοείται πλέον σε **μορφή κιμά**.

Σύμφωνα με το νέο δόγμα περί ελαστικής εργασίας, δεν υπάρχει ο εργαζόμενος καθολικά, ούτε η ζωή του ως ακέραη ενότητα. Και φυσικά, στο πλαίσιο αυτού του εργασιακού και κοινωνικού μοντέλου του σύγχρονου καπιταλισμού, δε μπορεί να σταθεί στα πόδια του οποιοσδήποτε μακροπρόθεσμος σχεδιασμός ζωής. Αντίθετα όλοι οι εργαζόμενοι ζουν εντός μιας **μόνιμης προσωρινότητας** και μιας **βέβαιης αβεβαιότητας**.

Όσο για τα περιβόητα ΕΣΠΑ και άλλα χρηματοδοτικά εργαλεία της ΕΕ, αυτά πέρα από τη λειτουργία τους με όρους επαιτείας και υπό την προϋπόθεση εκπλήρωσης των μνημονιακών υποχρεώσεων, δεν κάνουν τίποτα άλλο παρά να εισάγουν και να επιβάλλουν αυτό το άθλιο μοντέλο.